

Pálmai Áron Lajos

2015.03.09.

A fekete kulcs

Elképesztő, hogy az emberi lélek milyen erővel van testéhez láncolva, szinte már az elképzelhetetlen határát feszegeti a tény: iszonyatos sérülések után is képesek vagyunk még néhány percet, másodpercet életben maradni. Ezt Jason a tulajdon testével és lelkével tapasztalta meg.

Ott feküdt egy kis megjegyezhetetlen nevű, poros olasz városka vén, kavicsosra kopott főutcájának aszfaltján. Alig egy perccel ezelőtt egy géppuska kaszált mellkasán, érezte, ahogy a lőszer átvágja magát a golyóálló mellényen, elroppantja egy bordáját, majd átszaggatja tüdejét, s végül a hátán távozik. Ezt az iszonyatos fájdalmat négy helyen érezte. S most ott fekszik a forró betonon, próbál, de mozdulni nem bír. Érzí, ahogy valami langyos nedves itatja át ruháit. Az idő mintha lelassult volna, s a hangokat is tompábban érzékeli. Magasról tűz le a nap, s hallja maga körül a háború zaját, olyan, mintha a halál áriája zengne, ahol a fegyverek a hangszerek, s az ének a halálsikoly. Rájött, mit isznak be oly buzgón a ruhái, mert már arcára is önmaga vére folyt.

Szemei előtt az idő elkezdte visszaszámlálni napjait, amit ebben a sötét, s mégis fényesen izzó világban töltött, melynek örök háborúja fehér lelkébe agya fekete szennyét mosta be. Látta, mikor még ebben a városban menetelt, látta rég halott társai nevető arcait, látta újra, amikor besorozták, s halotta a százados hangját: „Egy hét múlva itthon ünneplünk fiúk!”, s látta, mikor föbe lövik, majd újra iskolás volt, megint ült a padban, hallotta: „Király, egyetem! Yeah, gimnázium, vigyázz, itt jövök! Elsős vagyok!” .Végül nézte, ahogy az óvodában harcoló varázslókat, mágusokat rajzol, majd egymásra célzó katonákat, emlékezett: „Nincs dicsőbb, mint a hazáért halni meg!”, de ő már tudta, ezért a hazáért ma, itt nem dicsőség meghalni, ahol acsarkodó politikusok egymás torkának ugranak, hogy ő tudja a legtöbbet lopni. Ő ezért nem akart meghalni, de jött a törvény, és el kellett menni. Élete kezdetét látta, még tán egy éves se volt, s csendben szuszogott bölcsőjében.

Ekkor véget ért a látomás, és megint hallotta a halál muzsikáját, a géppuska szaggatta, idegbe tépő dalát. Már bíbor tócsában feküdt, melyre por szennye szállt és érezte, ahogy lelkéből vérével múltó élete is lassacskán el-elcsordogál.

Rájött, már nem bánja a halált, érezte mindig, neki nem itt a helye, ahol pár kiló fémért gondolkodó lények egymást halomra ölik, ahol szabad ember tán sosem élt, ahol a férfi, nő oly erős, és mégis gyenge, ahol az idő önmagába folyik vissza, ahol nem lehet hinni semmiben és senkinek.

Jason ezt nem akarta, szárnyalni akart, mint a sólyom, és repülni el innen messze, egy olyan helyre, ahol mindenki szabadon szállhat, ahol eszmék, s vallások, államok nem kötnek béklyót senki kezére, örökre menni előre és sosem megállni, míg a vér újra ki nem folyik ereinkből.

Gránátok üstdobszerű mélyből törő robbanását hallotta, s már a tűző nap is szürkére fakult, végül a dob is elcsendesült, mint egy némafilm, ahol a vér melyben feküdt akár paradicsomlé is lehet, de ez nem az a film, ahol az emberek hatalmas színészkedéssel hullnak a földre, mikor lelövik őket, hanem a lélekölő valóság. Lassacskán lecsukódtak szemei. Rettegett. Tudta, és mégsem, mi várja most.

Kinyitotta a szemét, ott állt holtteste mellett, ugyanott, ahol lelőtték a főutca szélén egy kiégett felismerhetetlenségig torzult autó mögött, de az idő megállt. A főút közepén egy arannyal díszített fekete ajtó állt. Kezében egy ugyancsak fekete kulcsot talált. A kulcs feje egy spártai sisak volt, melyet fekete habok nyeltek el, s szemeiből valódi bíbor vér csordogált. Jason a zárba tette a kulcsot, nagyot nyelt, majd elfordította a zárban. Könnyű volt kinyitni, s érezte, ahogy a retesz elcsúszik benne. Kinyitotta az ajtót, s kellemes langyos félhomály áradt bentről, félt ugyan, de a kíváncsiság nem hagyta nyugodni. Megnézte magának még egyszer utoljára ezt a háborút, mely fehér lelkébe agya fekete mocskát belemosta, melyet idáig tartott kitakarítani.

Majd magabiztosan lépett oda, ahol élő még sosem járt.

Minden élő kíváncsi, mi van ezen ajtó mögött, de nem merik kinyitni, pedig a zárba sok ezer kulcs illik. Minden kulcs más és más, van büszke, vidám, szomorú, szégyenteljes és még sok más is, de egy közös mindegyikben van: mindegyik pont olyan rémisztő, hátborzongató, mint ez a gyönyörű, rejtelmes sötét ajtó, melynek zárát nyitja.

Vége...?